

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/152/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011019
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2120011019.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a Mgr. Stanislava Kováča, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., v konaní o osvedčení resp. neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, o sťažnosti okresnej prokurátorky proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 07.03.2024, č. k. 4T/36/2020-225, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. júla 2024 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie z r u š u j e v celom rozsahu.

II. Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona v y s l o v u j e, že odsúdený A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXXX/XX, XXX XX C., sa v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, uloženého mu trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 22.06.2020, sp. zn. 4T/36/2020, právoplatným dňa 10.03.2021 neosvedčil a n a r i a d u j e mu výkon trestu odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov.

III. Podľa § 50 ods. 8 Trestného zákona v spojení s § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa odsúdený na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením sudca Okresného súdu Trnava vyslovil, že podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 419 ods. 1 Trestného poriadku sa odsúdený A. B. v skúšobnej dobe, uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4T/36/2020 zo dňa 22.06.2020, právoplatným 10.03.2021, v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov, osvedčil.

Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že z lustrácie v Registri priestupkov SR, z lustrácie v databáze súdov, z lustrácie v rezorte Generálnej prokuratúry SR, z lustrácie v Centrálnnej evidencii správnych deliktov a priestupkov a z odpisu registra trestov zistil, že vo vzťahu k podmienenečne prepustenému (pozn. súdu – okresný súd mal zrejme na mysli podmienenečne odsúdenému) nie je možné konštatovať, že odsúdený nevedol riadny život, čím splnil podmienky uložené mu v zmysle zákonného ustanovenia § 50 ods. 4 Trestného zákona. Iné skutočnosti okrem právne významných pre toto konanie a pre status odsúdeného neboli zistené.

Proti tomuto uzneseniu v zákonom stanovenej lehote podala sťažnosť prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (č.l. 224 a) spisu), ktorú odôvodnila osobitným písomným podaním (č.l. 227 spisu). Odsúdený prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti a to aj za všetky oprávnené osoby podať sťažnosť v jeho prospech (č.l. 224 spisu).

Prokurátorka v písomnom odôvodnení sťažnosti namietala (skrátene), že sa s napadnutým uznesením okresného súdu nestotožňuje, nakoľko ho považuje za nezákonné. Z lustrácie v centrálnnej evidencii správnych deliktov a priestupkov bolo zistené, že počas plynutia skúšobnej doby (od 11.03.2021 do 11.07.2023) sa odsúdený A. B. dopustil niekoľkých priestupkov, pričom vo všetkých prípadoch išlo o priestupok proti občianskemu spoluna-žívaniu. Prvý priestupok spáchal dňa 04.08.2021, kedy sa správal

agresívne a nadával F. G. a jej mal. sestre, za čo mu bolo uložené pokarhanie. Druhý priestupok spáchal dňa 12.10.2021, kedy sa dopustil drobného ublíženia na zdraví a bola mu uložená pokuta vo výške 10 Eur. Posledného priestupku v skúšobnej dobe sa dopustil dňa 12.10.2022, kedy mal vulgárne nadávať H. G. a bola mu uložená pokuta 20 Eur. Všetky spáchané priestupky, za ktoré bol A. B. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia postihnutý, boli rovnakej povahy ako trestný čin, za ktorý bol právoplatne odsúdený. Počas plynutia skúšobnej doby sa odsúdený dopustil spolu 3 priestupkov a vzhľadom na tento počet ako aj charakter spáchaných priestupkov, nemožno konštatovať, že odsúdený A. B. viedol počas skúšobnej doby riadny život. Vyššie uvedené rozhodnutie Okresného súdu Trnava je taktiež arbitrárne, jeho odôvodnenie nemá ani obsahové náležitosti v zmysle Trestného poriadku. Súd v odôvodnení iba odcitoval niektoré ustanovenia Trestného zákona (§ 50 ods. 4 a § 419 ods. 1) a následne uviedol, aké lustrácie vykonal, a teda na základe toho nie je možné konštatovať, že odsúdený nevedol riadny život. Z takéhoto odôvodnenia uznesenia ale vôbec nie je zjavné, aké skutočnosti súd zistil zo zabezpečených lustrácií na osobu odsúdeného, ani akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení zisteného, ako aj vyššie uvedených priestupkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby Krajský súd v Trnave podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Okresného súdu Trnava a rozhodol, že odsúdený A. B. sa v skúšobnej dobe, uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4T/36/2020 zo dňa 22.6.2020, právoplatným dňa 10.3.2021, v trvaní 28 mesiacov, neosvedčil a uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov vykoná.

Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

- a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a
- b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí, po zistení, že proti napadnutému uzneseniu je sťažnosť prípustná (§ 185 ods. 1, 2 Trestného poriadku, v spojení s § 419 ods. 2 Trestného poriadku), túto podala oprávnená osoba (§ 186 ods. 1 Trestného poriadku) riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote (§ 187 ods. 1 Trestného poriadku), podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť okresnej prokurátorky je plne dôvodná.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu v rámci plnenia prieskumnej povinnosti krajský súd v prvom rade zistil, že síce okresný súd za účelom rozhodnutia o osvedčení resp. neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia vykonal dňa 07.03.2024 verejné zasadnutie v prítomnosti odsúdeného, na ktorom vykonal dokazovanie, v rámci ktorého vypočul odsúdeného, oboznámil listinné dôkazy, teda zistil skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, avšak dospel k záveru, ktorý nie je dostatočne preskúmateľný, pretože v odôvodnení svojho uznesenia sa okresný súd opomenul vysporiadať s tými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré bral do úvahy pri rozhodovaní o osvedčení resp. neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktorý postup si krajský súd nemôže osvojiť a stotožniť sa s ním. Navyše, okresný súd svoje rozhodnutie v podstatnej časti odôvodnil veľmi stručne až arbitrárne a to aj čo sa týka skutkových zistení.

V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že európsky súd a európske ústavné sudy, vrátane Ústavného súdu SR, vo svojej rozhodovacej činnosti stanovili viaceré požiadavky, ktoré musí spĺňať odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. argumentácia obsiahnutá v tomto odôvodnení. Nedodržanie týchto požiadaviek má za následok zrušenie súdneho rozhodnutia z dôvodu porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého súčasťou je aj právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (III. ÚS 107/07).

Ústavný súd SR tiež uvádza: „Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.“ (IV. ÚS 14/07).

Ústavný súd SR v jednom z náleзов, kde posudzoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, uviedol: „...ústavný súd skúmal, či najvyšší súd sťažovateľovi ozrejmil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok

rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby sťažovateľ nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov, aby sa s prijatými závermi bolo možné stotožniť ako s logickým záverom procesu poznania nielen právnych záverov, ale aj záverov skutkových, z ktorých právne závery vychádzajú.” (III. ÚS 311/07).

Ústavný súd SR ďalej uvádza: „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 265/05).

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia okresného súdu, akcentujúc najmä jeho odôvodnenie, krajský súd konštatuje, že vyššie uvedenou vadou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a s ním spojenou nepreskúmateľnosťou jeho dôvodov je postihnuté aj napadnuté uznesenie okresného súdu, pretože takéto strohé a jednoduché odôvodnenie rozhodnutia svojim obsahom z hľadiska relevantných skutočností nezodpovedá rozhodovacej činnosti a ani požiadavkám, ktoré musí spĺňať odôvodnenie súdneho rozhodnutia, resp. argumentácia obsiahnutá v odôvodnení.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, z ktorého vyvstáva, že okresný súd založil záver o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia len vo všeobecnej rovine, bez jeho náležitého odôvodnenia ohľadom skutočností vyplývajúcich zo zabezpečených lustrácií na osobu odsúdeného. Navyše, v odôvodnení napadnutého uznesenia absentuje aj to, akými úvahami sa súd spravoval pri hodnotení správne zisteného skutkového stavu.

Potom vzhľadom na správne vykonané dokazovanie okresným súdom na verejnom zasadnutí je krajský súd toho názoru, že zistenia, ktorébral okresný súd do úvahy pri svojom rozhodnutí, neboli vyhodnotené správne. Totiž z vykonaného dokazovania bolo riadne preukázané, že odsúdený v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia nevedol riadny život.

Preskúmaním spisového materiálu vzťahujúceho sa na predmetnú trestnú vec aj krajský súd zistil, že: · trestným rozkazom Okresného súdu Trnava zo dňa 22.06.2020, sp. zn. 4T/36/2020, bol A. B. uznaný za vinného z prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) mesiacov, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 10.03.2021;

· skúšobná doba odsúdenému začala plynúť dňa 11.03.2021 a uplynula mu dňa 11.07.2023;

· z odpisu registra trestov vyplýva, že odsúdený sa v skúšobnej dobe nedopustil trestného činu, za ktorý by bol právoplatne odsúdený;

· z odpisu Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že odsúdený sa počas plynutia skúšobnej doby dopustil 3 priestupkov a to:

- dňa 04.08.2021 priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (na adrese I. XX J. C. F. G. a jej mal. sestre nadával, kričal, správal sa agresívne), za čo mu bolo uložené pokarhanie;

- dňa 12.10.2021 priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (drobné ublíženie na zdraví), za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 10,- Eur;

- dňa 12.10.2022 priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (na adrese K. L. M. X v unimobunke bol vulgárny, teda vulgárne nadával H. G.), za čo mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,- Eur.

Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona, ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a splnil povinnosť nahraďiť škodu spôsobenú trestným činom alebo zaplatiť dlh alebo zameškané výživné, ak boli uložené, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že sa trest odňatia slobody vykoná. Rovnako súd postupuje aj v prípade iných obmedzení alebo povinností podľa § 51 ods. 3 a 4, ak boli uložené. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmiennečné odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad a uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 smerujúce k tomu, aby viedol riadny život,

b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v odseku 1.

Pri rozhodovaní o tom, či sa podmienične odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, alebo či vykoná trest odňatia slobody, musí súd vždy dôkladne skúmať, či podmienične odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život alebo nie. Za vedenie riadneho života treba považovať to, že odsúdený dodržiaval právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plnil si svoje povinnosti voči štátu, rodine i spoločnosti, nezneužíval svoje práva voči spoluobčanom, nenarušoval občianske spolužitie v bydlisku ani v zamestnaní, nedopúšťa sa priestupkov, iných deliktov a trestných činov.

Jedným zo základných znakov riadneho života človeka je dodržiavanie právneho poriadku. Ak podmienične odsúdený v skúšobnej lehote závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že podmieničné odsúdenie nespĺnilo svoj cieľ, a že sa neosvedčil v skúšobnej dobe, a preto je potrebné uložený trest odňatia slobody, ktorý bol podmienične odložený, vykonať. Zákon nevylučuje, aby súd rozhodol o nariadení výkonu trestu odňatia slobody u podmienične odsúdeného aj vtedy, ak sa v skúšobnej dobe dopustil priestupku, za ktorý bol právoplatne postihnutý. Bude tomu spravidla tak vtedy, ak odsúdený v skúšobnej dobe spáchal viac priestupkov obdobného charakteru ako je trestný čin, za ktorý mu bol pôvodne uložený nepodmieničný trest odňatia slobody. Riadny život preto nemožno stotožňovať len s bezúhonnosťou.

Pri rozhodovaní o osvedčení sa alebo neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia však musí súd v takýchto prípadoch, t. j. pri spáchaní priestupku, vždy skúmať závažnosť takéhoto protiprávneho konania a jeho okolnosti. Rozhodujúca je materiálna stránka priestupku, nie jeho právne posúdenie správnym orgánom.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie okresným súdom krajský súd konštatuje, že v prejednávanom prípade sa odsúdený v skúšobnej dobe, ktorej plynutia si bol plne vedomý, dopustil troch priestupkov (všetky proti občianskemu spolunažívaniu), ktoré vzhľadom na ich druh porušených práv a záujmov nemožno hodnotiť ako málo závažné. Okresný súd tak pri hodnotení skutkových zistení opomenul skutočnosť, že odsúdený sa nielenže dopustil troch priestupkov, avšak tieto priestupky svojou povahou súvisia s násilnou trestnou činnosťou odsúdeného, pre ktorú mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieničným odkladom jeho výkonu. Inak povedané, odsúdený vykonával trest za trestný čin výtržníctva, pričom v priebehu skúšobnej doby sa dopustil troch priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu, teda sa jedná o priestupky obdobného násilného charakteru ako trestný čin, pre ktorý mu bol uložený podmieničný trest. Krajský súd preto vyhodnotil sťažnosť okresnej prokurátorky za dôvodnú, nakoľko takéto konanie odsúdeného svedčí jednoznačne o jeho ľahostajnom prístupe k uloženému podmieničnému trestu odňatia slobody, keď nemal náležitú snahu viesť riadny život v súlade s pravidlami spoločnosti počas plynutia skúšobnej doby podmieničného odsúdenia. U odsúdeného nemožno považovať priestupky spáchané počas skúšobnej doby ani za jednorazové vybočenie z inak riadneho života, keďže sa ich dopustil opakovane.

Totíž, aj spáchanie priestupkov je protiprávnym konaním, ktoré nemožno bagatelizovať, špeciálne pri jeho opakovaní tak, ako je to v prípade odsúdeného. Odsúdený si bol vedomý, že v priebehu skúšobnej doby podmieničného odsúdenia je povinný viesť riadny život, pričom vedením riadneho života je aj povinnosť nepáchať priestupky, resp. akúkoľvek protiprávnu činnosť. Počet priestupkov spáchaných odsúdeným počas plynutia skúšobnej doby ako aj ich závažnosť nesporne poukazuje na ľahkovážny a nezodpovedný prístup odsúdeného k dodržiavaniu právneho poriadku štátu, a teda v konečnom dôsledku k vedeniu riadneho života. Ani opakované ukladanie administratívnych sankcií, ktorých účelom je primäť priestupcu, aby do budúca riadne rešpektoval platné zákonné predpisy, ale odsúdený, naopak, pokračoval v ich porušovaní, a to v priebehu celej skúšobnej doby.

V konkrétnostiach tejto veci krajský súd uzatvára, že vzhľadom na vyššie uvedenú početnosť a závažnosť spáchaných priestupkov nemožno u odsúdeného konštatovať vedenie riadneho života. Zo správania odsúdeného počas skúšobnej doby je teda zrejmé, že podmieničné odsúdenie nepostačuje na jeho nápravu, pretože odsúdený napriek podmieničnému odsúdeniu naďalej nerešpektoval rozhodnutia štátnych orgánov, ani samotný zákon. U odsúdeného teda absentuje splnenie základnej podmienky pre rozhodnutie o osvedčení a tou je vedenie riadneho života. Odsúdený porušil zákon opakovane, nešlo u neho o ojedinelé zlyhanie v inak riadnom živote. Za takejto situácie nemožno vysloviť iné ako to, že odsúdený nevedol v skúšobnej dobe podmieničného odsúdenia riadny život, a teda neostalo krajskému súdu iné, len rozhodnúť o tom, že odsúdený vykoná trest odňatia slobody.

Zároveň krajský súd rozhodol o spôsobe výkonu trestu a odsúdeného na jeho výkon zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd zrušil napadnuté uznesenie prvostupňového súdu a sám v zmysle ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.
Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší opravný prostriedok.